

4. Zgodnie z zarzutem czwartym zwolnienie podatkowe w wysokości 75 % zastosowane na podstawie przepisów sekcji 371ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 jest uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczy okoliczności, że nałożenie obciążenia podatkowego na ZSK spełniające przesłanki objęcia zwolnieniem ustanowionym we wskazanym rozdziale 9 jako kategoria narusza swobodę przedsiębiorczości skarżących przewidzianą w art. 49 TFUE.
6. Zgodnie z zarzutem szóstym Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie zwolnienia podatkowego w wysokości 75 % oraz stałego współczynnika [kapitalizacji].
7. Zgodnie z zarzutem siódmym decyzja Komisji narusza zakaz dyskryminacji i ogólną zasadę równego traktowania w prawie Unii.
8. Zgodnie z zarzutem ósmym Komisja również naruszyła prawo, stosując przez analogię przepisy dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 ⁽¹⁾, która *ratione temporis* nie znajduje zastosowania do okoliczności niniejszej sprawy lub powołując się na przepisy tej dyrektywy w sposób nieuzasadniony.
9. Zgodnie z zarzutem dziesiątym Komisja naruszyła prawo stosując art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdziwszy w motywie 176 zaskarżonej decyzji, że istnieje grupa beneficjentów (do której należą skarżące) oraz że skarżące uzyskały pomoc, która powinna zostać odzyskana na podstawie art. 2 ust. 1 zaskarżonej decyzji.

(¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2019 r. – Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja

(Sprawa T-716/19)

(2020/C 10/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Interpipe Niko Tube OOO (Nikopol, Ukraina) i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant PAO (Dniepr, Ukraina) (przedstawiciel: B. Servais, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1295 z dnia 1 sierpnia 2019 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1469 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Rosji i Ukrainy, w następstwie częściowego przeglądu okresowego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/1036;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 3 akapit pierwszy, art. 2 ust. 4 akapit pierwszy, art. 2 ust. 6 zdanie pierwsze i art. 9 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2016/1036 („rozporządzenia podstawowego”) ⁽¹⁾ oraz art. 2.2.2 zdanie pierwsze i art. 9.3 porozumienia antydumpingowego WTO, uwzględniając w obliczaniu marginesu dumpingu koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne („SG&A”) związane ze sprzedażą, poniesione przez stronę skarżącą na rzecz jej powiązanego krajowego przedsiębiorstwa handlowego.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, odejmując od ceny eksportowej strony skarżącej kwotę odpowiadającą kosztom SG&A powiązanego przedsiębiorstwa handlowego oraz hipotetyczny zysk niepowiązanego importera tytułem dostosowania na podstawie art. 2 ust. 10 lit. i) i art. 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i niezgodnie z prawem obliczyła margines dumpingu strony skarżącej, stosując inną metodę w celu ustalenia wartości normalnej i ceny eksportowej strony skarżącej niż metoda zastosowana w poprzednim postępowaniu, które doprowadziło do zastosowania środka poddane go przeglądowi.
4. Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo strony skarżącej do obrony w zakresie, w jakim drugie dodatkowe ustalenia, otrzymane w tym samym dniu co dzień publikacji zaskarżonego rozporządzenia, zawierają nowe okoliczności faktyczne, co do których strona skarżąca nie miała możliwości się ustosunkować.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2019, L 176, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 24 października 2019 r. – Associated British Foods i in./Komisja

(Sprawa T-717/19)

(2020/C 10/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Associated British Foods plc (Londyn, Zjednoczone Królestwo) oraz 5 innych skarżących (przedstawiciele: J. Lesar, Solicitor, i K. Beal, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżących lub którejkolwiek z nich;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez skarżące.